

Sygn. akt VII U 514/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: st.sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy B. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 marca 2017 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się B. H. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2018 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2017 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił B. H. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji organ rentowy oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja organu rentowego z dnia 9 marca 2017 r., k.119 a.r.).

Ubezpieczona B. H. w dniu 28 marca 2017 r. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji organu rentowego stwierdzającej, że nie jest niezdolna do pracy. Odwołująca wskazała, że niezdolność do pracy wynika z ograniczonej możliwości poruszania się. Podkreśliła, że ponadto choruje na cukrzycę oraz nadciśnienie tętnicze. Wobec tego odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 28 marca 2017 r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 maja 2017 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że odwołująca w dniu 9 listopada 2016 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Celem ustalenia dalszych uprawnień do renty odwołująca została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 22 lutego 2017 r. uznała, iż nie jest ona niezdolna do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 9 marca 2017 r. organ rentowy odmówił

wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 4 maja 2017 r., k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca B. H. pobierała z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Powyższe świadczenie przysługiwało odwołującej do 30 listopada 2016 r. (decyzja organu rentowego, z dnia 10 grudnia 2015 r., znak: (...), k. 61 a.r.).

W dniu 9 listopada 2016 r. odwołująca złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 9 listopada 2016 r., k. 97-99 a.r.). W toku postępowania odwołująca została skierowana na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 16 grudnia 2016 r. uznał, że ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie celowe jest przekwalifikowanie zawodowe odwołującej. W związku z wniesieniem przez odwołującą sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 22 lutego 2017 r. stwierdziła, że B. H. nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu wskazano, że co prawda u odwołującej występują niewielkie naruszenia sprawności funkcji układu ruchu, krążenia i metabolicznego, jednak dysfunkcje te nie uzasadniają orzeczenia o długotrwałej niezdolności do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16 grudnia 2016 r., k.101-102 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 lutego 2017 r., k.103-104 a.r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał dnia 9 marca 2017 r. decyzję, znak: (...), mocą której odmówił B. H. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odwołująca nie spełniła podstawowej przesłanki wynikającej z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkującej prawo do świadczenia, a mianowicie nie jest niezdolna do pracy (decyzja organu rentowego z dnia 9 marca 2017r., k.119 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, B. H. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 28 marca 2017 r., k. 2 a.s.).

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 9 maja 2017 r., dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy, celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego to na czym polegała (postanowienie z dnia 9 maja 2017 r., k. 7 a.s.).

W opinii z dnia 28 czerwca 2017 r. biegły specjalista ortopeda traumatolog M. G. rozpoznał u odwołującej pourazowe zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego lewego po przebyłym złamaniu trójkostkowym, a także stan po leczeniu usztywnieniem stawu z destabilizacją zespolenia. Biegły wskazał, że analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie, pozwalają stwierdzić, że odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy i to od 18 maja 2014 r., tj. od dnia urazu. Zaakcentował, że powodem niezdolności do pracy jest dysfunkcja stawu skokowego i dolegliwości bólowe spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi. W ocenie biegłego zastosowane leczenie operacyjne nie przyniosło efektu, dlatego odwołująca wymaga reoperacji, a uzyskanie kośćciorostu przyczyni się do zmniejszenia dolegliwości bólowych odwołującej. Biegły wskazał, że poprawa stanu zdrowia w sensie ortopedycznym nie nastąpiła. Z powyższych względów, jego zdaniem, odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy do 30 czerwca 2018 r. (opinia biegłego ortopedy, k.17-18 a.s., wyjaśnienia do opinii, k. 30 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy, jako kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał materiał dowodowy w postaci opinii biegłego sądowego powołanego w sprawie, albowiem opinia ta pozwoliła na dokładne ustalenie charakteru i zakres dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującej. Zdaniem Sądu opinia biegłego została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegły lekarz sporządzający tę opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, z treści tej opinii jednoznacznie wynika, iż stan zdrowia odwołującej czyni ją częściowo niezdolną do pracy.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie B. H. od decyzji organu rentowego z dnia 9 marca 2017 r., znak (...), jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) zgodnie z którym, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W powołanym przepisie określono zatem warunki konieczne do stwierdzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art.14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że ubezpieczona nie spełniła podstawowej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej, mianowicie nie jest niezdolna do pracy.

Badając istnienie pierwszej ze wskazanych przesłanek przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii, w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującej.

Sąd oparł się na ustaleniach poczynionych w opinii biegłego, bowiem schorzenia opisywane przez odwołującą znajdują się w zakresie jego specjalności. Biegły w sposób jednoznaczny wskazał, iż należy uznać odwołującą za częściowo niezdolną do pracy do 30 czerwca 2018 r.

Analizując opinię biegłego Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu schorzeń występujących u odwołującej, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej odwołującej i jej badaniem. Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał także na względzie stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 2009 r. (II UK 106/09), w którym Sąd ten stwierdził, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny). Przy ocenie niezdolności do pracy, w myśl art. 12 ustawy rentowej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 278 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Okręgowy podzielił wnioski z opinii biegłego i uznał, iż z uwagi na dysfunkcje stawu skokowego i dolegliwości bólowe spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi pourazowymi odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy od dnia, w którym doznała urazu.

W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołująca spełniła wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do świadczenia.

Ustalenie terminu, od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznać odwołującej prawo do świadczenia, wynika z art. 133 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczenia lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3 ustawy emerytalnej.

Odwołująca wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy złożyła w dniu 9 listopada 2016 r. Powyższe uzasadniałoby przyznanie jej prawa do świadczenia od 1 listopada 2016 r. Jednak Sąd miał na uwadze, iż organ rentowy wypłacał odwołującej rentę z tytułu niezdolności do pracy do 30 listopada 2016 r. na podstawie decyzji z dnia 10 grudnia 2015 r.

Odwołująca otrzymała więc świadczenie za listopada 2016 r. Zatem uznać należy, iż skoro odwołująca pobierała świadczenie do listopada 2016 r., prawo do dalszego świadczenia przysługuje jej od 1 grudnia 2016 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Marcin Graczyk

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)